

— Не си ходете! Има още интересни провѣрки на дневенъ редъ... Вижете, публиката на галерията стои, не си отива — каза адвокатътъ.

— Благодарж. Нека се възхищаватъ другитѣ, — каза Кардашевъ, като гледаше къмъ лѣвата трибуна и търсеше машинално съ очи Каишева... Въмѣсто него той съзрѣ дрипавия господинъ: той бѣ успѣлъ да издѣбне разсилнитѣ и да се пхне между зрителитѣ. Любопитна натура! Кръвта бѣше прѣстанала по бузата му, само знакъ още оставаше отъ раната.

Кардашевъ полюбопитствова да узнае коя е тая заблѣжителна личностъ, която днесъ му се испрѣчва на всѣкждѣ. Той попита Тачева.

Тачевъ прѣкъсна разговора си, който имаше съ съсѣда си, погледна къмъ дрипавия господинъ и каза:

— Той е Матрапанчевъ.

— Какъвъ е тоя Матрапанчевъ? Какво върши?

Тачевъ се усмихна.

— „Билки дири по баири“. Единъ скитникъ, бездѣлникъ... Нѣкога е билъ стражаръ. Отъ много врѣме ходи безъ работа, гладува, като куче — пропадналъ човѣкъ съ една рѣчь... Той ми е малко и рода, далеченъ ама...

— Защо се непотрудите да го настаните нѣкждѣ? Днеска се бийше и го бѣхж наранили по бузата.

— Абе, той бѣше кротъкъ челякъ, кой го знай — сега е станало едно сприхаво, люто!.. Канихъ го днесъ, на митинга при свети Кралъ: има служба горски стражаръ — нещя! ядоса се. „Азъ, каже, на това тиранско правителство не слугувамъ!“ И испсува министѣра. Голо, пѣкъ фудулъ! Блѣсни-габъръ! Какво го е наежило — неznamъ. Под-прѣди политиканъ не бѣше... Дяволъ го знай: не си види дрипитѣ!

Като даде тия обяснения Тачевъ се обърна пакъ къмъ съсѣда си.